

РЕЙ БРЕДЪРИ ВЪЗВРЪЩАНЕ НА ДЕВСТВЕНОСТТА

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

Когато ми позвъни по телефона, си помислих, че е полудяла от радост. Трябваше да я успокоя.

— Спокойно, Хелън — казах аз. — Какво става?

— Страхотна новина. Трябва да дойдеш веднага, незабавно.

— Днес е четвъртък, Хелън. Обикновено не идвам да те видя в четвъртък. Винаги идвам във вторник.

— Това не може да чака, прекалено е чудесно.

— Защо не ми разкажеш по телефона?

— Твърде лично е. Не обичам да споделям лични неща по телефона. Чак толкова ли си зает?

— Не, тъкмо привърших някои писма.

— Добре тогава, ела да празнуваме заедно.

— Дано да имаш основателна причина — казах аз.

— Само почакай да чуеш. Идвай.

Бавно затворих и отидох да си взема палтото и куража. Пред вратата ме очакваше усещане за обреченост. Минах през него, стигнах до автомобила си и потеглих в самоналожено мълчание, като от време на време изругавах. Когато заставах пред апартамента на Хелън в другия край на града, започнах да се колебая, но вратата се отвори и ме изненада. Изражението ѝ беше безумно и си помислих, че е откачила.

— Недей да стоиш като пън — извика тя. — Влизай.

— Днес не е вторник, Хелън.

— И никога вече няма да бъде! — засмя се тя.

Стомахът ми натежа като олово. Оставих я да ме издърпа за лакътя, да ме въведе вътре и да ме настани на стол, после тя се завъртя из стаята, намери вино, напълни две чаши и ми подаде едната. Аз само я гледах.

— Пий — каза Хелън.

— Имам чувството, че е безполезно.

— Погледни ме! Аз пия! Нали празнуваме!

— Всеки път, когато използваш тази дума, част от континента пропада в пространството. Какво трябва да празнувам?

Отпих и тя докосна чашата ми, с което показваше, че трябва да я пресуша, за да я напълни отново.

— Седни, Хелън. Нервирам се, като те гледам как стоиш права.

— Добре. — Тя допи чашата си, напълни и двете и седна с прехласнато изражение. — Никога няма да се сетиш.

— Полагам всички усилия да не го направя.
— Дръж си шапката. Влязох в Църквата.
— Ти... в коя църква? — заекнах аз.
— Мили Боже! Има само една!
— Имаш много приятели мормони и неколцина лютерани...
— Господи! — извика Хелън. — В католическата, разбира се.
— Откога харесваш католиците? Мислех, че родът ти произхожда от Ориндж и Корк и че в семейството ти сте се подигравали на папата!
— Тъпо. Това беше тогава, сега е друго.
— Подай ми бутилката. — Пресуших втората си чаша, напълних я и поклатих глава. — Хайде сега го повтори пак. Бавно.
— Току-що идвам от дома на отец Райли.
— Кой!?
— Главният свещеник в „Сейнт Игнейшъс“, Той ме подготви, нали знаеш, даваше ми напътствия през последния месец.
Облегнах се и се втрених в празната си чаша.
— Затова ли не те видях миналата седмица?
Тя енергично кимна. Лицето ѝ грейна.
— И по-предишната и още по-предишната?
Отново жизнено кимване, придружено от смях.
— Този отец Кели...
— Райли.
— Да де, Райли. Кой те запозна с него?
— Всъщност не са ни запознавали. — Тя погледна към тавана.
Проследих погледа ѝ, за да видя какво има там. Тя забеляза, че я гледам, и сведе очи.
— Ами тогава къде се натъкна на него? — попитах аз.
— Аз... хм, по дяволите. Уговорих си среща.
— Отдавна пропаднала баптистка?
— Стига си викал.
— Не викам. Просто един бивш любовник се опитва да проумее...
— Ти не си бивш любовник!
Хелън протегна ръка и ме докосна по рамото. Погледнах към дланта ѝ и тя се отдръпна.
— Какво съм тогава? Почти бивш ли?

— Не говори така.

— Навярно би трябвало да те оставя ти да го кажеш. Направо си го представям.

Тя навлажни устни с език, сякаш за да оближе думите.

— И преди колко време се запозна, натъкна или си определи среща с Райли?

— Отец Райли. Не зная.

— Разбира се, че знаеш. Такава среща е вечен позор или поне аз така виждам нещата.

— Не се нахвърляй на заключения.

— Не се нахвърлям. Просто съм полудял. Или по-скоро ще полудея, ако не ми обясниш.

— Това да не е втората ми изповед за днес? — запремигва Хелън.

— Боже мой — казах аз, усетил невидим удар в корема. — Значи това било! Преди час изскачаш от изповедната и първият човек, на когото телефонираш, за да съобщиш безумната новина, е...

— Не съм изскочила!

— Не, сигурно не си. Колко време остана затворена там вътре?

— Не много.

— Колко?

— Половин час. Един час.

— Да не би сега този Райли, отец Райли да си подремва? Трябва. Колко десетки грешни години му изповяда? Той изобщо успя ли да вземе думата? Божието име беше ли споменато?

— Не се шегувай.

— Това като шега ли ти звучи? Значи си го държала цял час, така ли? Обзалагам се, че в момента се налива с осветеното вино.

— Престани! — извика тя и в очите ѝ имаше сълзи. — Обадох ти се, за да ти съобщя добрата новина, а ти развали всичко.

— Преди колко време си определи тая среща с Райли, тоест с отец Райли? Първата ти среща, за напътствията. Трябва да е отнело седмици или месеци. Отначало той ли говореше повече?

— Да.

— Бих искал да зная само датата. Толкова ли е трудно да ми я кажеш?

— Петнайсети януари, вторник. В четири часа.

Бързо изчислих наум.

— А, да — казах и затворих очи.

— „А, да“ какво? — наведе се напред Хелън.

— Това беше последният вторник, последният път, когато ме помоли да се ожения за теб.

— Така ли беше?

— Помоли ме да напусна жена си и децата си и да се ожения за теб, да.

— Не си спомням.

— Ами, спомняш си. Спомняш си и отговора ми. Не. Също като и десетки други пъти. Не. Затова си вдигнала телефонната слушалка и си позвънила на Райли.

— Не стана чак толкова бързо.

— Нима? Половин час ли изчака, или четирийсет и пет минути?

Тя сведе очи.

— Час, може би два.

— Да речем час и половина, той е бил свободен и ти си отишла при него. Ново попълнение за Църквата. Божичко. Подай ми бутилката.

Взех виното и допих третата си чаша.

— Продължавай — казах и я погледнах.

— Това е всичко — просто отвърна Хелън.

— Искаш да кажеш, че си ме накарала да измина целия този път само за да ми съобщиш, че си станала католичка и си се освободила от трупани в продължение на петнайсет години грехове ли?

— Ами...

— Чакам да падне и другата обувка.

— Каква обувка?

— Оная стъклена пантофка, която нахлузих на крака ти преди три години, онази, дето ти стана толкова точно. Когато падне, ще се счупи. И до полунощ ще трябва да събирам парчетата.

— Няма да се разплачеш, нали? — Тя се наведе напред и се вгледа в лицето ми.

— Да. Не. Още не съм решил. Ако се разрева, ще ме вдигнеш ли на ръце, докато се оригна, както правиш винаги? Винаги си го правила и така ми е олеквало. Сега какво?

— Ти каза всичко.

— Аз пък защо си мислех, че те чакам да го кажеш? Кажете го.

— Свещеникът каза...

— Не искам да чуя какво е казал свещеникът. Не прехвърляй вината върху него. Ти какво ще кажеш?

— Свещеникът каза — сякаш не ме бе чула, продължи Хелън, — че след като вече съм член на неговото паство, отсега нататък не трябва да върша нищо с женени мъже.

— Ами с неженени? Какво каза за тях?

— Разговаряхме само за „женени“.

— Сега вече почти стигнахме до въпроса. Значи искаш да кажеш, че... — Бързо запресмятах наум. — По-по-по-миналия вторник ли за последен път се бихме с възглавници?

— Май да — нещастно отвърна тя.

— „Май“ ли?

— Да — каза Хелън.

— И повече няма да те видя, така ли?

— Можем да обядваме...

— Да обядваме. След всички онези среднощни пиршества, похапвания с великолепни деликатеси и закуски, приготвяни в рая?

— Не преувеличавай.

— Преувеличавам ли? По дяволите, три невероятни години аз живях в ураган и изобщо не докосвах земята. Нямахме косъмче по тялото ми, което да не хвърля искри, щом ти ме докосваше. И едва напуснал дома ти по залез-слънце всеки вторник, аз вече копнеех да се втурна обратно, да разкъсам тапетите по стените и да викам името ти. Преувеличавам ли? Преувеличавам! Позвъни в лудницата и ми запази стая!

— Ще го преживееш — неуверено каза тя.

— Някъде към следващия юли, а може би август. До Все светии ще съм във форма... Значи отсега нататък, Хелън, ще се срещаш с тоя Райли, тоя отец, тоя свещеник, така ли?

— Не ми харесва начинът, по който го казваш.

— И той ще ти дава напътствия всеки вторник следобед? Е, ще го прави ли, или няма?

— Да.

— Боже мой! — Изправих се и започнах да се разхождам из стаята, като говорех на стените. — Какъв сюжет за книга, филм, телевизионен сериал. Една жена, която няма смелост, няма кураж,

измисля удивително хитър начин да разкара гаджето си. Не може просто да каже: „Върви си, махай се, чупката“. Не. Не може да каже: „Всичко свърши, беше хубаво, но свърши“. Не. Затова получава напътствия, намира си религия и я използва, за да сложи край и да възвърне девствеността си.

— Не е така.

— Искаш да кажеш, че случайно си станала набожна и внезапно ти е хрумвало да повикаш Добрата воля да дойде и да ме вземе ли?

— Изобщо не съм...

— Разбира се, че си. И това е свършен капан. Няма начин да се измъкна. Ръцете ми са завързани. Ако сега те принудя да се любим, ще прегреша спрямо съвета на Райли. Господи, каква ситуация!

Отново седнах.

— Спомена ли му за мен?

— Не точно името ти, не...

— Но си му разказвала за мен, така ли? Часове наред?

— Десет минути, може би петнайсет.

— Колко добър съм бил в оная работа и как не си можела да живееш без мен ли?

— Сега живея без теб и съм свободна като птичка!

— Виждам го по фалшивия ти смях.

— Не е фалшив. Ти просто не искаш да го чуеш.

— Продължавай.

— С какво?

— Продължавай по списъка.

— Това е всичко.

Тя нервно кършеше пръсти.

— Хм, има още нещо...

— Какво?

Тя извади кърпичка и си издуха носа.

— Болеше ме всеки път, когато се любехме.

— Какво? — зашеметен, извиках аз.

— Така е — без да гледа към мен, каза тя. — Още от самото начало. Винаги.

— Искаш да кажеш — ахнах аз, — че те е боляло всеки път, когато сме се отправяли на онези вълшебни пътешествия към луната?

— Да.

— И всички онези радостни викове само са скривали болката ти?

— Да.

— Но защо не си ми го казвала нито веднъж през всички тези години, през всички тези часове?

— Не исках да те наскърбявам.

— Мили Боже! — извиках аз.

И после:

— Не ти вярвам.

— Истина е.

— Не ти вярвам — повторих аз, като се мъчех да овладее дишането си. — Беше толкова прекрасно, беше чудесно, беше... не, не, не може да си ме лъгала всеки път, всеки път. — Млъкнах и я погледнах. — Казваш ми го, за да допълниш оная работа с отец Райли. Така е, нали?

— Кълна се в Господ...

— Внимавай. Вече си вярваща! Това е богохулство!

— Тогава просто се заклевам. Не те лъжа.

Изпаднах в пълен смут.

Последва дълго мълчание.

— Все пак бихме могли да обядваме заедно — каза тя. — Някой ден.

— Не, благодаря. Няма да мога да издържа. Да те виждам, да седя срещу теб и да не мога да те докосвам, о, Господи! Къде ми е шапката? Дали изобщо носех шапка?

Хванах бравата.

— Къде отиваш? — извика тя.

Поклатих глава със затворени очи.

— Не зная. Зная. Отивам да се присъединя към Унитариянската църква!

— Какво?

— Унитариянците. Ти знаеш.

— Не можеш да направиш това!

— Защо?

— Защото...

— Защото?

— Те изобщо не споменават за Господ или Иисус. Засрамват се, ако приказваш за тях.

— Точно така.

— Което означава, че когато те виждам, аз няма да мога да споменавам за Господ и Иисус.

— Точно така.

— Ти няма да се присъединиш към тях!

— Нима? Ти първа направи ход. Сега е мой ред. Шах и мат.

Натиснах бравата и казах:

— Ще ти се обадя следващия вторник за последен път. Но ако го направя, не ме моли да се ожения за теб.

— Не ми се обаждай — отвърна тя.

— О, скъпа моя, все още любима — казах аз, — довиждане.

Излязох и затворих вратата. Тихо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.